

C/ Nou del teatre, 16

17004 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.girona.cat

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

ROSALIE

França, 2023

Direcció: Stéphanie Di Giusto

Guió: Stéphanie Di Giusto,
Alexandra Echkenazi,
Sandrine Le Coustumer

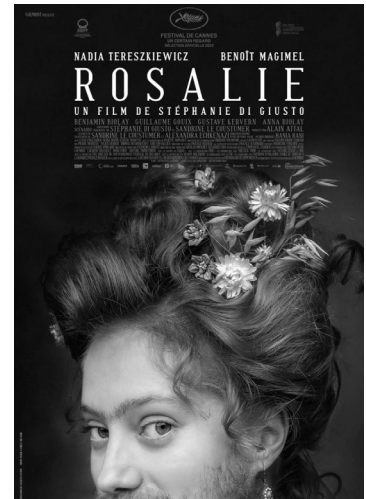
Intèrprets: Nadia
Tereszkiewicz, Benoît
Magimel, Benjamin Biolay,
Guillaume Gouix

Durada: 115 min

Gènere: drama

Idioma: francès

Data d'estrena: 19/04/2024

Una faula amorosa sobre la diferència

El cinema ha associat tradicionalment el personatge de la "dona barbuda" al món del circ. Des de *Freaks*, el gran clàssic de Tod Browning, fins a la més recent *El circo de los extraños* de Paul Weitz (2009), la dona barbuda ha estat presentada habitualment com un personatge extravagant i caricaturesc, com una anomalia excepcional convertida en espectacle de fira. És per això que resulta francament interessant com la francesa Stéphanie Di Giusto s'endinsa en aquesta figura a *Rosalie*, el seu segon treball com a directora després de l'estimable *La bailarina*. Un film que entronca amb una altra aproximació realista al personatge, la que va fer Marco Ferreri l'any 1964 amb *La dona scimmia*.

Di Giusto fa un plantejament totalment diferent del personatge i, des d'una mirada antropològica, gairebé costumista, n'explora les possibilitats dotant-lo també d'un punt de vista metafòric, en un context, l'actual, en el que la diferència, allò que és "diferent" a partir de determinats canons preestablerts, acaba veient-se gairebé com una amenaça. La directora francesa parteix d'una figura real, la de Clementine Delait, una dona que, a principis del s. XX, va reivindicar la seva singularitat i va lluitar per la normalització de l'hirsutisme, el desenvolupament del pèl en les dones, totalment antagònic als canons de bellesa de l'època i motiu de marginació i fins i tot de mofa social. *Rosalie* està ambientada a la zona minera dels Vosgos, un territori muntanyós a la frontera entre França i Alemanya on va viure realment Clementine Delait. Tot i això, se situa el 1870, unes dècades abans. Més enllà d'inspirar-se en un cas verídic, aquest ambient tancat i opressiu, molt masculinitzat, d'una zona minera i tota la població que en viu al seu voltant, li serveix a Di Giusto per polaritzar encara més aquesta mirada i el contrast entre el que és socialment acceptat i allò que trenca els canons de la falsa normalitat. I la construcció narrativa es fa a través de la història d'amor entre Rosalie (el personatge de ficció inspirat en Clementine

Delait) i Abel Deluc, el propietari d'una taverna. El que inicialment és un matrimoni concertat toparà amb el descobriment per part de Deluc del secret que amaga Rosalie, i el procés d'acceptació a través de l'amor. La pel·lícula de Stéphanie Di Giusto excel·leix en una cuidada ambientació d'època i en treure molt partit de les brillants interpretacions de Nadia Tereszkievitz i Benoît Magimel. Però sobretot perquè és un film que, una vegada desvelat el "misteri" que amaga -els espectadors comencem a veure'l sense conèixer el secret de Rosalie- no perd força. Més aviat al contrari: allò que ha estat una revelació sorprenent acaba esdevenint una metàfora absolutament pertinent de la reivindicació de la diferència, de la relativització del que és acceptat socialment, d'allò que és estandarditzat com a "normal" pels canons preestablerts. Vista des del context actual, és tota una declaració d'intencions en un món cada vegada més mediatitzat per la imatge que projectem, per com ens veuen els altres i per com la pressió social premia o penalitza determinades conductes.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona